

Bécs

Menjünk, jó? Legszívesebben ezt mondtam volna, de csak ültem sörrel a kezemben, és hallgattam. Számoltam, hány rövid kortyot kell meginnom, míg eljutok az aljáig. Te alig nyúltál a sajátodhoz, nagy élvezettel meséltél valamit angolul a szemben ülő srácnak, aki zavarban volt, mindkettőnk előtt, amiért megkívánt téged. Kezemben drága osztrák sör, nem szerettem az ízét, de próbáltam lenyelni. Mit tehettem volna, nem beszéltem jól idegen nyelveket, az meg túl feltűnő lett volna, ha fogom magam, és felállok, odalépek a pulthoz, mutatom a pénzt, és fizetek. Távozáskor csak a remegő orrcimpámat láthattad volna, meg a tekintetemet, ahogy ismeretlen útszakaszokat befogva keresem a parkoló irányát. De nem mozdultam, mintha ez lett volna a feladat, meginni a gyávák langyos sörét a szégyen sötét szorgalmával és túlbuzgó kétségbeesésével, mert mi van, ha még ennél is rosszabb lesz az este, ne rajtam múljon. És tépkedtem a sörösüveg elázott címkéjét, hogy teljen az idő, apró galacsinokat gyúrtam, hengergettem, és néha, mikor a körmöm alá szorult egy darab, tőled elfordulva próbáltam kipiszkálni. Lestem a pincehelység magas, lórésszerű ablakán át az érkezők cipősarkait, az elindulók gumi- vagy papírtalpát, ideges várakozókat, meglett és kezdő dohányosokat, mindig tanácstalan lődörgőket sejtve az izgága lábszárakban.

Bosszantott a tétlenségük,
hogy hiába várnak, a jelentéktelenségük,
a kitartásuk, ahogy fáznak,
hogy nem tudnak megfagyni.
Talán csak az idő, az időzítés
volt rossz, vagy a keserűség túl általános;
fekete sör, felhők, eső. Az ég
aljára felrajzolódó jeleket figyeltem.
Azt szerettem volna, hogy hirtelen történjen meg
velünk a kilenc óra, és induljunk,
nem akartam látni, ahogy
ebben a zajban a hangodat próbálsz,
hogy angolul kérsz sört,
hogy folyton nevetsz.

Aszfaltdűnék

Andrásnak

Kelenföld egy kevésbé forgalmas helyére
ültünk ki aznap. Bodzabokrok illatoztak mindenfelé,
a májusi estének volt valami édes lehetőségzaga.
Gyöngyöző dobozokat vettünk elő a táskából,
jól behűtött söröket, és néztük, hogy szemközt
a néma buszok ablakán hogyan lopakodik be a sötétség,

és hogyan oszlik a homály a csillagtalan estén,
a panelházak ablakai, mintha csak szentjánosbogarak
lennének, ragyogtak. Ott ültünk ketten egy padon,
évekre minden iskolától, egy alkalmi munka
gyötrelmes órái után, sörrel a kezünkben, viszonylag szabadon.
És egyetlen dolgot tudtunk, fel kell majd állni,

továbbmenni, mindegy, hogy hová, csak el innen, valahogy.
Untuk az egész addigi hetet, hogy görcsről-görcsre
rögzülnek bennünk a rémüldöző napok, és egyedül azt
a kikockázott péntek estét tudtuk még valamelyest
befolyásolni. Csodára vártunk, úgy, hogy nem hittünk
a városban, nem mehettünk az üres dobozokkal bármerre,

mert már mindenhol voltunk. A nyugalom
ketreceiként szétterülő fák lombjai köröztek felettünk.
Fújt, majd lecsendesedett az esti szél. Hallottunk
egy-egy kései vonatot, és biztosak voltunk benne,
itt már nem száll le senki, nincs miért, és csalódtunk,
amikor aktatáskások és hátizsákosok cikázó sziluettjét láttuk

távolról felbukkanni, nem tudom, szántuk-e őket
vagy inkább megkönnyebbültünk, hogy nem vagyunk egyedül.
Indulni akartunk, de mindenekelőtt megnyugodni,
érezni az ital ízét, a könnyű zsibbadás perceit vártuk,
amitől semmissé lehet hazudni a távolságot,
belőni valami könnyű célt, hogy nem vagyunk feleslegesek,

és tudunk még élni, csak be kell bizonyítanunk.
És nem gondoltunk a barátaink sikereire, a barátnőikre,
akik titkon nekünk is tetszettek, nem fordultunk
Albertyfalva felé. Évekig gyűjtöttük egy lánynak
a mellettünk szóló érveket, észre sem vettük, hogy
már nem tizenhat, rég elköltözött. Maradt az aszfalt repedése,

elszíneződése. Sok kis egykedvű várakozással töltött idő
nyomát fürkésztük. A pizzák, hajnali gyroszok feltjai
kifejezőbbek voltak, mint felettünk a lapos ég. Úgy ültünk ott,
hogy mindjárt indulunk, a mi esténk fog végre elkezdődni.
Miközben azon gondolkodtunk, hogy merre,
felhólyagosodott a beton, és dűnéket hányt elénk a sötétség.

Halmi Tibor (1987, Cegléd): költő, kritikus. A Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolában érettségi-
zett, majd a Pázmány Péter Katolikus Egyetem társadalmi tanulmányok szakán szerzett diplomát. Az
egyetem után újjáírással, tartalomírással foglalkozott. Jelenleg az Írók Boltja Kft. programszervezője.